

GORDONOVA ZEMĚ

Ploty z kostí

Vladimír Šlechta

KRVAVÉ POHRANIČÍ

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

PLOTY Z KOSTÍ
(Gordonova země, část druhá)

Copyright © 2007, 2015 by Vladimír Šlechta

Cover © 2015 by Michal Ivan

Maps © 2015 by Ladislav Hrdina

2nd Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-276-1

Vladimír Šlechta

Ploty z kostí

(Gordonova země, část druhá)

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata *

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Lovci přízraků

Já, Gowery *

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

* připravujeme

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Motto:

„Ty bys nechtěl být elfem, kdyby sis mohl vybrat?“

Arietta

„Chystali jsme se na válku. Chtěli jsme jít bojovat do Gordonovy země. Válka nás mezitím vyhledala sama, tady a teď.“

Thompson

Seznam hlavních a důležitých postav

Thompson a jeho bývalá skupina:

Půlelf *Thompson*, původně učitel na thonnierickém Vysokém učení a později dobrodruh, se stal milencem Sylvie Viktoriny, současné vládkyně vévodství Barro. Prosazuje Sylviiny zájmy, chrání jejího syna Daniela a podporuje sloučení Arkastie s vévodstvím Barro. Většinou se zdržuje ve městě Barro, odkud řídí síť agentů, kterou sám vytvořil. Občas se rozpomene na staré dobré časy a zapojí se do akce osobně – vlastní silou a vlastními zbraněmi.

Thompson má bohatou historii, známou z takzvané *Likarijská trilogie*, která zahrnuje knihy *Nejlepší den pro umírání*, *Likario* a *Orcigard*.

Stín ve tváři je starý šílený goblin z Likaria. Patřil do Thompsonova komanda, když ještě procházelo Orcigardem, lovalo skřetí skalpy a rabovalo prastaré ruiny.

Arietta je půlelfka z Thonnieriky, původně patřící do Thompsonova komanda. Ví se o ní, že měla milostnou pletku snad s každým jen trochu pohledným mužem, elfem

či půlelfem, které potkala na svých cestách. Je známá jak z *Likarijské trilogie*, tak z povídkové sbírky *Válečná lest*.

Sylvia Viktorina la Barro, zvaná jednoduše Sylva, je nejmladší dcerou vévody Ferdinanda a současnou regentkou vévodství Barro. Krátký čas byla členkou Thompsonovy žoldněřské skupiny (je popsáno v knize *Orcigard*).

Chlapec jménem Daniel a jeho ochránci:

Chlapec **Daniel** je synem Sylvie Viktoriny a čaroděje Rônarda. V budoucnu by se měl stát vládcem spojeného Pohraničí, což určitým zájmovým skupinám vadí. V době, kdy se odehrává děj *Plotů z kostí*, je Danielovi osm let. Říká se o něm, že je *Dítětem osudu* z proroctví, ale nikdo si není jistý, zda jím skutečně je.

Justýnka je zhruba osmiletá dívenka, kterou přivedl do Zahrady sirén Joselin Backer jakožto členku svého „ženského komanda“. Ovládá umění nekromancie a stala se Danielovou kamarádkou.

Starý muž **Frank Ormond**, zvaný také Učitel nebo Mrzout, býval asistentem Temného mága. Je záhadnou postavou a nikdo nezná jeho skutečné schopnosti ani věk. Neví to ani on sám.

Margaretta zvaná Lovcova vdova přišla do Zahrady sirén jako členka Backerova „ženského komanda“. Je léčitelka a v brzké době by měla porodit dítě svého mrtvého manžela.

Nomean je dcera Temného mága. Z větší části je člověk, z menší části ork, a kromě toho má i pár kapek elfské krve. Ovládá bojovou magii a kromě toho má spoustu znalostí o všem možném.

Rolf Bargun byl do Zahrady sirén přiveden jako zajatec Joselina Backera. Pochází z Thonnieriky, z níž však musel před lety uprchnout. Posledních pár let se nechával najímat půlorky jako žoldněř.

Craech Seeikha a jeho skupina:

Craech Seeikha, pro svůj vzhled přezdívaný Smrták, shromáždil tlupu elfských mláďat, pro které se stal *gawyrem* – tedy něčím jako mistrem či duchovním vůdcem. Výsledkem Craechova snažení má být znovuzískání území zvaného Kamenný klíč, o které byli elfové před lety připraveni lstí.

Hiwiareé je mladá krásná elfka se složitým vztahem k Thompsonovu synovi (o tom je podrobněji psáno v *Likarijské trilogii*). Stala se pravou rukou Craecha Seeikhy, protože i ona si přeje získat Kamenný klíč.

Moncharw je elfský smolař a nešika, který je Craechem Seeikhou a Hiwiareé pouze trpěný. Je zmíněný už v knize *Nejlepší den pro umírání*.

Andres a Karin:

Andres býval lodivodem v Elblaggu, kde zbohatl díky stavbě lodí a dopravě zboží po řece. Poté co jeho rodina zemřela na mor, mu Craech Seeikha přišel oznámit, že kdesi v Orcigardu žije jeho syn.

Karin je z poloviny ork, ze čtvrtiny člověk a ze zbývající čtvrtiny elf. Má dobré vztahy jak s elfy, tak s orky, avšak lidé jí působí akorát potíže. Po románku s Andresem se jí narodil syn jménem **Chymmis**, jehož existenci před Andresem utajila.

Staří známí z Likaria:

Daziar Touraine, podle ustavičného mžikání zvaný též Dazz s rychlými očima, je známý z knihy *Likario* (druhý díl *Likarijské trilogie*). Je ambiciózní a mocichtivý. Vydává se za vnuka Alaricha Touraina, Temného mága, a možná jeho vnukem opravdu je.

Reigias je potrhlý psí veterán z rasy zvané likarijští těžcí štváci, rovněž známý z knihy *Likario*.

Vdova Gilmová je lidská obchodnice, sídlící v gobliním městě Likariu. Objevuje se už v knize *Likario*.

Gojv Olenor je gobliní řemeslník a velkovýrobce padělaných rádoby pterrských artefaktů. Dodává falešné artefakty Sylvii Viktorině, která se stará o jejich dopravu a prodej v Raiggiu, kde je o ně zájem. Zetěm Gojva Olenora je mladý goblin **Cibuš**, zlepšovatel a vynálezce.

Floyd a jeho skupina:

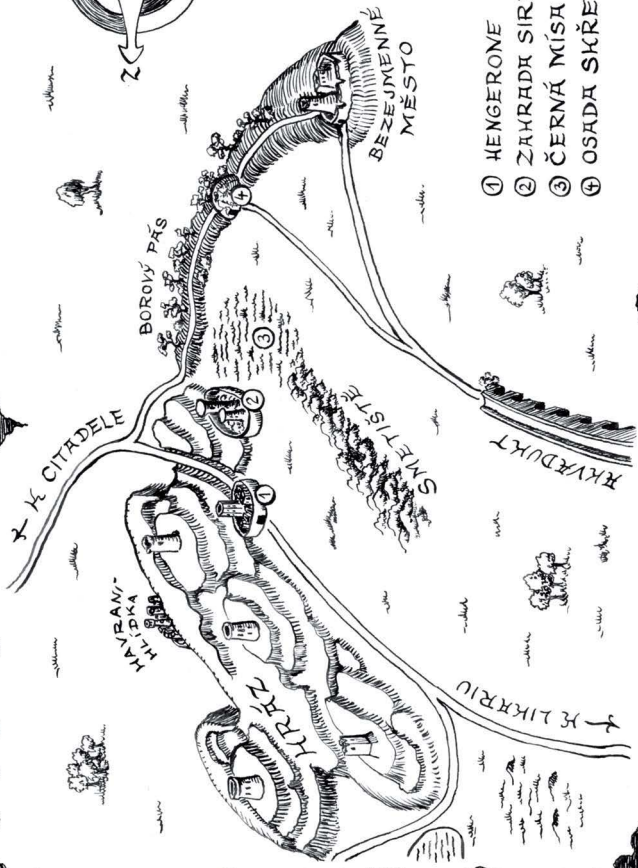
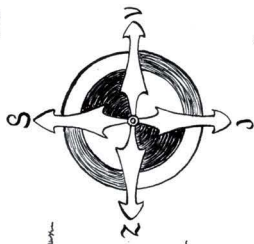
Hraničář **Floyd Bartlett**, lovec **Paul Kranis**, elfka **Perette** a orkolidský míšenec **Drobeček** byli podrobně představeni v románu *Krvavé pohraničí*. V současné době se nacházejí v Gordonově zemi, kde vedou partyzánskou válku s takzvanými paedwanky.

Císařův agent:

Císařův agent **Kočka Langtry** je mezi výše uvedenými postavami výjimkou. Jako jediný se dosud neobjevil v žádné jiné knize. Vše, co o něm potřebujete vědět, najdete v *Plotech z kostí*.

Část první:

Sirény v bažinách

- ① HENGERONE
- ② ZAHRAHA SIRÉN
- ③ ČERNÁ MÍSA
- ④ OSADA SKŘETŮ

Útěk z Hengerone

Stín ve tváři, starý zjizvený goblin, udržoval rychlé tempo. Nepřetržitě kašlal. Andres kladl nohu před nohu a držel se za ruku Arietty. Chvíli ho táhla ona a chvíli zase on ji. Stín ve tváři se jim co chvíli ztrácel v cárech mlhy, vždycky ho však našli podle jeho chrchlání. Dýchali mělce, protože mlha *páchla*. Do smradu zkažených vajec se mísil neurčitý kovový zápach. Znečištěný vzduch škrábal v hrdle a páčil v plicích.

Z mlhy, která místy zežloutla či zfiarověla, se nořily oblé pahorky, pokryté slizem a nitkovitou trávou. V prohlubních, naplněných olejnatou vodou, se natahovaly pokroucené kořeny. Tohle bylo Smetišťe. Dávní obyvatelé Hráze sem vyvezli hlušinu z dolů a také odpad z hutí, barvíren a koželužen. Pod tenkou vrstvou žlutého šlemu se skrývala síra, rtuť, olovo a další jedovaté látky.

Vydali se na cestu chvíli po půlnoci. Přerušili odpočinek, když zahlédli světlo rachejtle. Signál znamenal jediné:

obyvatelé Zahrady sirén byli napadeni a oni, tedy Stín, Andres a Arietta, přicházejí pozdě. V kalném měsíčním světle pak šlapali celý zbytek noci. Před ránem přišla mlha a oni šli dál. Teď už se svítání stalo minulostí, možná se blížilo poledne. Mlha neklesala.

Arietta se co chvíli pokoušela Stína zastavit. Zapřísahala ho, aby zpomalil, bylo to však k ničemu. Starý goblin, plný nejčernějších obav, je táhl dál a dál. Museli ho následovat. Kolem Smetiště se rozkládal Orcigard, země orků. Bez Stína by tady dlouho nepřežili.

Mlha se trhala, mezi žlutobílými cáry probleskly zářivé sluneční paprsky. Andresovi se zezdalo, že vzduch je čistší. Využil toho a po dlouhé době se zhluboka nadechl.

Pak zaslechl *zpěv* a všechna únava z něj spadla.

Byla to píseň beze slov, zpívaná neznámou dívkou. Melodie plná příslibů a touhy. Andres mimoděčně změnil směr a vydal se vstříc písni.

Píseň? Dívka? Tady, uprostřed otrávených pahorků? Andres však takhle neuvažoval. *Píseň* mu vyhnala z hlavy veškeré myšlenky. Šel za *písní*. Byl přesvědčený, že se mlhou blíží Loire, jeho manželka, která zemřela v Elblaggu na mor.

Stín ve tváři také zvolnil. Zaposlouchal se. I on vykročil k neznámé zpěvačce. Nevnímal Ariettu, která ho rvala za rameno a ječela mu do ucha.

Z mlžných cářů se vynořila ženská silueta. Vábivě rozpřáhla ruce.

„Loire,“ zašeptal Andres. „Loire...“

Pak se mu zatmělo před očima – Arietta povyskočila a křísila ho pěstí do spánku.

„Stíne! Ty blázne!“ zaječela. „Je to *siréna*! Stůj! Zastav se, ty pitomče!“

Zadrnčení tětiny, syknutí šípu. Zpěv je rázem pryč. Nahrazuje ho... ostrý kyselý zápach!

Andres má před očima mžitky, přes závoj slz však vidí, že to, co považoval za dívku, je nestvůra. Je od nich jen deset kroků. Teď, když kouzlo pominulo, nechápe, jak jen si ji mohl splést s člověkem. Horní část trupu má jakési lidské proporce, nejvýraznější jsou hrotité ženské prsy. Hlava je tvořena beztvarym chuchvalcem, pokrytým dlouhými řasami. Ruce jsou nahrazeny chapadly. Na pseudoženský trup navazuje článkovaný vak, podobný tělu obrovského červa. Nestvůra nemá nohy. Pohybuje se plazením – jako červ, jako obludná dešťovka.

Článkovaným koncem právě projel Ariettin šíp a za ním druhý. Zrůda se zmítá, šíří se od ní kyselá pachové vlny.

Goblin si protírá vypoulené oči. Arrietta ho fackuje, objímá a zároveň táhne pryč, což se nedá udělat najednou, takže ty činnosti chaoticky střídá. „Kam sis myslel, že jdeš, ty starej kozle? Málem jsi jí napochodoval před žihadlo! Cítíš ten smrad? Brzy jich tady bude plno!“

„Někdo vypustil sirény,“ zachraptěl goblin.

„Ty jsi hlavička, žes to poznal. Musíme pryč – támhle! Do bažiny!“

Andres se chvěje jako v horečce. Udiveně se rozhlíží. Za tu chvíli, v níž byl omámen zpěvem sirény, se mlha roztrhala na cáry.

Na západě se v dálce rýsuje uměle navršené pohoří; Hráz. Na severu, blízko k Andresovi, je předsazena plochá hora. Podle Ariettiny mapy to musí být skalisko, na kterém stojí Zahrada sirén. Jsou už tak blízko, necelých deset mil...

Goblin a půlelfka spěchají na východ, pryč od Hráze. Pahorky Smetiště tady končí, dál se rozkládá podmáčená krajina plná lesklých vodních ploch, žlutých rákosových polí a temných olšových hájů. Orcigard.

Andres, Stín a Arrietta překlopýtali k okraji Smetiště. Zastavili se před první mělkou zátokou.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Andres.

„Coby,“ cukla půlelfka hubenými ramínky. „Nemůžeme jít k bráně, jsou tam sirény. Museli je vypustit kolem půlnoci, když jsme zahlédli tu rachejtli. Teď se rozlézají do všech stran... Musíme do mělké vody, tam budeme rychlejší než ony.“

Goblin neřekl nic, zdálo se, že půlelfku neposlouchá. Pak zdvihl kloubnatý ukazovák a zaskřehotal: „Bubny!“

Od severu se nesl rytmický klapot orčího bubnu *lokali*. Po chvíli ztichl, ale od východu se rozezněl další. Do toho se z dálky ozvalo táhlé zatroubení.

„Elfové,“ vyhrkla Arietta. „Tohle je elfský roh...“

„Orkové už o sirénách vědí,“ vysvětlil jim goblin. „Vyzývají všechny, ať prchají co nejdál od Zahrady. Tohle je znak pro nejvyšší nouzi. Staré spory musejí být zapomenuty. Kmeny musí spolupracovat. Nikdo nesmí vraždit uprchlíky. Naopak, uprchlíkům musí být poskytnuta pomoc.“

„A co elfové?“ zeptala se Arietta. „Co ti tady dělají?“

„Výzva se vztahuje i na ně. Nikdo nesmí s dlouhýma ušima bojovat a oni také nikoho nenapadnou.“

„A Daniel? Co se stalo v Zahradě sirén?“

„O tom bubny nemluví – ale brzy to zjistíme. Vyhledáme nejbližší orčí vesnici a pošleme přes bubeníka dotaz.“

*

Kdyby to záleželo jen na Nomean, byla by strávila celé léto v Lohenriettině věži. Poslouchala by Učitelovy příběhy a dělala by společnost Danielovi. Jenomže slíbila Thompsonovi laskavost, která jí nakonec zabrala veškerý čas. Už víc než rok prováděla pro Thompsona špionáž. Organizovala síť špehů a zvěďů, podplácela obchodníky, uzavírala dohody se strážci karavan i s *člověčími* žoldáky.

Ze začátku ji to docela bavilo, bylo to svým způsobem dobrodružství. V posledních měsících však pochopila, že Thompson měl pravdu. Z válek, které se rozhořely po smrti Temného mága, začínal vycházet jediný vítěz: Daziar Touraine. Rostl a sílil jako obludná jedovatá houba.

V posledních dnech opravdu přituhlo. Nomean vyslechla zprávy, z nichž vyplývalo, že se Daziar chystá zaútočit na Jezerní kraj. Jezernímu kraji vládl Corin Alef, napůl muž a napůl obrovský pták. *Ten* Corin Alef, který Nomean vždycky ujišťoval, že ona je jeho nejmilejší sestrou a on že nedovolí, aby jí byl zkřiven jediný vlas. Nomean se ho pokoušela varovat. Vyslala k němu posly, ti však vyrazili pozdě a byla jen malá šance, že dorazí včas. Pokoušela se poslat zprávu holubí poštou. Jak však může nebohý holub prokličkovat na ostrov, nad nímž nepřetržitě krouží hejno hladových harpyjí?

Včera se to ještě zhoršilo. Posel se vrátil zpátky. Tvrdil, že zaslechl hlas bubnů, které oznamovaly, že Corin Alef byl zabit a jeho armáda harpyjí odlétla do Zrcadlových hor, když zaniklo vázací kouzlo. A kdo že to zvítězil v bitvě o Jezera? Bubny prý zmiňovaly *rychlé oči*.

Takže to byl přece jen Daziar, který si po mágově smrti osoboval právo na příjmení Touraine. Daziar Göck Yll, ten ukňučení a věčně mžikající posera. Dazz, který nikdy nevlastnil žádné území. Po Mágově smrti nezaváhal a přetáhl na svou stranu Psy.

Jak se mu to mohlo podařit? Vždyť ani nepatří do rodiny! Tvrdil sice, že Temný mág byl jeho dědečkem, ale takových *vnuků* se tady potulují tucty.

Oznamovaly bubny pravdu – a nebo byla zpráva jenom lstí? A co posel – nevymyslel si to? Zoufalá Nomean se pokusila o vyvolání jasnovidného kouzla. Do kotlíku s vroucí vodou naházela přísady, vyjmenované ve staré knize. Ve vířící páře se pokoušela zahlédnout Ostrov

harpyjí. Nadýchala se jedovatých výparů a pak už se dokázala jen odpotácet na lůžko.

Probrala se z mrákot dlouho po svítání. Mžourala do šera, přes zavřené okenice slyšela křik. Něco se dělo.

Vlastně ji probudily silné údery. Nepozvaní hosté tloukli na její vstupní dveře.

Hlava jí třeštila. Zvednout se z postele a trochu se upravit jí stálo značné úsilí. Včera usnula obutá v mucklutinách, oblečená do oddělených elfských nohavic, bederní zástěrky a lněné košile, ze které před časem utrhala rukávy. Tohle domácí oblečení se ani trochu nehodilo pro přijímání návštěv. Přehodila přes sebe dlouhou jelenicovou halenu, ale stihla to jen tak tak, protože vyděšení sluhové už zdvihli závoru, otevřeli vchodové dveře a vpustili vetřelce dovnitř. Nečekaní hosté se teď drali nahoru po schodech. Řinčeli zbrojí, otloukali stěny ratišti krátkých kopí. Byli to půlorkové, do domu se jich vhrnul zhruba půltucet.

Vpadli do Nomeaniny ložnice a začali halasit. Vtrhli sem v plné zbroji, tedy v dlouhých kroužkových košilích opatřených železnými chrániči. Z bledých pysků se jim draly přerostlé spodní špičáky, ale jinak vypadali docela lidsky. Samozřejmě: v člověčích *ksichtech* měli porůznu rozházené ostrůvky hrubé šedé kůže. Dlouhé vlasy měli svázané do uzlů, líce zbrázděné ozdobnými jizvami a barevným tetováním. Zdáli se rozvzteklí k nepřičetnosti.

Vedl je Gerôz Fyr, jeden ze *starších* města.

Gerôz Fyr. Takže je to vážné.

Nechápala, co po ní chtějí. Gerôz Fyr neustále vykřikoval: „**Je to jenom tvoje vina!**“

Teprve po chvíli pochopila, že jí sdělují tři různé věci.

Za prvé: zásobovací oddíl, který vyslala do Zahrady sirén, se nevrátil.

Za druhé: o půlnoci vylétla ze Zahrady rachejtle.

Do třetice všeho špatného: za svítání se pár dobrovolníků vydalo hledat Čmoudka a jeho parťáky. Když sestoupili kamenitou stezkou až k začátku hengeronského sedla, zaslechli zpěv sirén. Na likarijské cestě se plazily nestvůry, které někdo vypustil ze Zahrady. Záchranný oddíl jim naběhl přímo před jedovými žihadly.

Naštěstí byly sirény jen dvě. Každá si vybrala oběť, a když se pak začaly krmit, přestaly *zpívat*. Zbytek komanda procitl z okouzlení a hbitě je rozsekal na kusy. I tak to stálo životy dvou hengeronských válečníků. Nebylo pochyb o tom, že mrtvý je i Čmoudek a s ním i ostatní, které Nomean poslala s naloženou károu.

A ještě hůř: v těchto dnech se měl vrátit Grunfors se svým pašeráckým oddílem. Bylo pravděpodobné, že i oni padnou za oběť sirénám, pokud se tak už nestalo.

Hengerone samotné bylo v bezpečí. Bylo známou věcí, že sirény nedokážou vylézt po schodech. Výstup sedlem je pro ně tedy nemožný. Pokud se však rozptýlí do krajiny, pokud přezimují a na jaře se začnou množit, zamoří celý Orcigard. Nikdo pak už neprojde obchodní stezkou do Likaria. Hengerone zůstane odříznuté.

Tohle bylo opravdu vážné. Nomeanino srdce sevřel strach. Bylo jí jasné, že sirény vypustili nepřátelé, kteří přišli zavraždit Dannyho. Možná ho skutečně zavraždili – a ona tomu nedokázala zabránit.

„Jdu tam!“ vykřikla. „Dostanu se po větvích až k bráně! Zjistím, co se stalo.“

Procpala se křičícími půlorky. Přešla chodbičku do pracovny. Z kotlíku, v němž se včera pokoušela vyvolat zrcadlové kouzlo, se ještě slabě kouřilo.

Seběhli se k ní gobliní sluhové. Měla je dobře vycvičené: přetahovali jí přes tělo řemení a na ně zavěšovali všechny potřebné věci: cestovní lékárníčku, čturu s vodou, dvě dýky, váček s kulemi, roh na prach. Na záda si Nomean

hodila malou *hromovou hůl*, kterou pro ni před několika roky ukradl Vykotlaný zub.

Věrná gobliní služka jí podala brašnu s jídlem. Když se Nomean shýbala, aby si přehodila řemen přes hlavu, šeptala jí goblinka do ucha: „Utečte, má paní. Už se nevracejte.“

Půlorkové nepřestávali křičet. Obviňovali, vyčítali, vyhrožovali. Otočila se k nim a zaječela: „Říkám, že jdu do Zahrady! Až zjistím, co se stalo, tak se vrátím!“

„Musíš jít do bažin a pobíjet sirény!“ hřměl Gerôz Fyr.

„Pošlete tam panenské bojovnice a kněžky!“ štěkla Nomean.

„To jsme už udělali!“

„A dali jste jim lovecké psy, nebo spíš feny?“

„Ano, to uděláme...“

„Zalijte si uši voskem a jděte tam také! Likvidujte sirény z dálky – luky a samostříly! Miřte jim na spodní polovinu těla, na tu červí. Horní část je krytá exoskeletem.“

„Se zalitýma ušima tam budeme k ničemu!“ rozkřikl se Gerôz Fyr.

„Vezměte si s sebou manželky a dcery, ať vás navádějí. Ony uslyší zpěv, ale nepůjdou za ním.“

Půlorkové zmlkli. Chvilí bylo ticho. Nomean se až zajíkla: skutečně to řekla? Prominou jí půlorkové tu neuvěřitelnou drzost?

Jeden z nich hlesl: „Naše samice nesmějí opustit domovy... nesmějí se ukazovat na veřejnosti...“

Nomean roztáhla papulu do vzteklého úsměvu. „Jo? Jestli je *čest* vašich samic *takhle* důležitá, tak bude lepší, když vás sirény sežerou! Uhni,“ odrazila ramenem půlorka, který jí stál v cestě. Rozběhla se dolů po schodech.

Teď už řekla opravdu příliš.

„Zadržte ji!“ zahřměl Gerôz Fyr.

Útlá Nomean seběhla po točitých schodech, ramena tí bojovníci ji nemohli v úzké prostora dostihnout. Před

vchodem stála dvoučlenná hlídka půlorků. Ten nalevo jí vstoupil do cesty. Chytil ji za rameno. Mimoděčně se ho dotkla levicí a vyslala mu do těla *ledovou dýku*. Zatřásl se v křeči a pustil ji. Druhému se vyhnula kličkou.

Rozběhla se po kamenných deskách pryč od svého domu. Po pěti krocích uskočila stranou. Právě včas, druhý půlork po ní střílel ze samostřílu. Šipka jí prosvištěla kolem ucha.

Utíkala dál.

Její dům se nacházel v nejspodnější části Hengerone nazvané Tröoch. Tröoch, což v jazyce orků znamená *Odpad* nebo *Rumiště*, vypadá jako vypláznutý jazyk honosné čtvrti Sighe a je natažený k jižní části ostrohu, na němž se nachází Zahrada sirén. Nomean teď musí proběhnout Tröochem, vyškrábat se do svahu a přelézt zeď kolem Zahrady. Tam už za ní nepůjdou.

Na rozdíl od půlorků se tady vyznala. Tröoch – to je labyrint ulic a uliček, jejichž konfigurace se čas od času mění. Většina Tröochu je totiž tvořena prastarými ruinami, z nichž čouhají žebra zborceného klenutí. Tröoch však nevypadá jako rumiště, ale spíš jako háj, protože na hromadách sutin rostou březové a borové hájky. Břízy a borovice vypadají jako zásobárna palivového dřeva, málokdo se k nim však vydává. Už několikrát se stalo, že se odvážlivec, který se vyšplhal na hromadu, propadl do spodních pater. Sutiny se za ním zavřely a nikdo ho už nikdy nenašel.

V Tröochu žijí goblini, některé jejich rodiny tu přebývají už čtvrtou generaci. Provozují řemeslo i obchod, zajišťují údržbu amfiteátru i chrámu. Někdo musí zametat chodníky, odklízet sutiny a pečovat o zeleň v kamenných květináčích, no ne? Drobným goblíčkům je dovoleno pohybovat se v Tröochu veřejně, pro choutky půlorků jsou příliš titěrné. Přesto se však goblíčky klidí z dohledu, pokud se

blíží nějaký půlork. Za dlouhá léta si goblini vypracovali fungující výstražný systém.

Kromě goblinů žije v Tröochu i pár *člověčích* žoldáků. Také půlorkové zbavení cti.

Obyvatelé Tröochu si vybrali ty nejzachovalejší domy. Vysekali je z keřů, opravili popraskané zdi, opatřili je novými střechami. Kromě toho vyčistili i pár ulic a náměstíček. Za větrných dnů se však staré sutiny dávají do pohybu. Odkryté ulice jsou občas zavaleny lavinou starého zdiva a goblini mají zase co na práci. Díky tomu se Tröoch mění. Z méně důležitých uliček se stávají uličky slepé, na jiných místech vznikají nové zkratky.

Nomean utíkala ulicemi, vyhýbala se goblinům i rozječeným skřeticím. Dávala pozor, aby nepřišla do cesty půlorské hlídce. Jako již mnohokrát tak i teď si připomněla, že půlorkové ji nikdy neměli rádi. To, že ji v Tröochu trpěli, že jí dovolili pohybovat se svobodně, bylo privilegiem z minulosti.

Nomeaniným otcem byl Alarich Touraine, Temný mág. Po celé jedno století ovládal Orcigard – s výjimkou Hengerone. Touraine a hengeronští půlorkové se však respektovali. Ve špatných časech, když ptákohlavci zesílili a sestoupili z Hráze, si Touraine a půlorkové poskytovali navzájem pomoc.

Před deseti roky koupil Touraine v Tröochu dům. Usadil do něj Nomean, která tam měla působit jako jeho styčný důstojník. Půlorkové tehdy protestovali. Ne, že by jim vadil Mágův vyslanec, Nomean však byla žena. To bylo proti zvykům půlorků. Chtěli, aby se styčným důstojníkem stal muž. Mág však tvrdil, že Nomean je nejchytřejší a nejspolehlivější ze všech jeho potomků, což byla možná i pravda. Nakonec ji prosadil – proti vůli většiny hengeronských *starších*.

Po Tourainově smrti se ozvaly hlasy, že by měla být

Nomean zotročena, či alespoň vyhnána. Doslechla se o tom, protože si našla pár přátel i mezi půlorky. Stále jí však zbýval jeden silný ochránce: Corin Alef. Nikdo z půlorků nestál o to, aby nad Hengerone přilétly harpyje a začaly dolů shazovat nádoby s výbušnou náplní.

Jenže Corin Alef, milovaný a milující bratr, je teď mrtvý...

Proplétala se uličkami. Jak utíkala po kamenných deskách, její výbava, zavěšená na bocích i na zádech, nadskažovala a tloukla ji do těla. Třásně jelenicové haleny za ní vlály a elfská bederní zástěrka *loingawaschach* se jí pletla mezi nohy.

Nomean, ačkoliv se už blížila ke třicítce, vypadala stále na sedmnáct. Její stárnutí se zastavilo díky lektvaru, který jí kdysi podal Temný mág, její otec. Mísila se v ní krev lidí, orků a snad i elfů, ze všeho nejvíc se však podobala člověku. Z její hezké tváře ale vyzařovalo cosi znepokojivého, *nečlověčího*. Na půvabu jí neubírala ani velmi široká, srdcovitě vykrojená ústa, která by klidně mohla patřit nějaké skřetí samici. Vlasy si nechávala po způsobu orčích bojovníků vyholovat – na temeni jí zůstávala jenom skalpová kadeř. Líce si ozdobila tetováním – na každé tváři si pořídila dva proužky, ubíhající od koutků očí k uším.

Proplétala se mezi závaly, mířila východním směrem. Hengerone je obkrouženo třemi pásy hradeb: kolem citadely, kolem čtvrti Sighe a pak kolem dokola. Všechny tři pásy hradeb, stejně jako celé Hengerone, tu stojí odpradáвна. Vnější pás opevnění je veden i kolem Tröochu, nejspíš však nebyl nikdy dostavěn. Půlorkové se ho nikdy nepokusili vyspravit, takže zůstal děravý jako skřetova košile. Nomean si vybrala jeden z průlomů a prosmýkla se jím. Byla venku. Venku z Hengerone.

Na travnaté pláni se převalovaly zbytky ranní mlhy. Pár ukoptěných gobliňat tam hlídalo stádečka koz.

Zatravněná proluka mezi Hengerone a Zahradou je široká asi pět mil. Terén se nejprve svažuje dolů, pak stoupá nahoru, až se změní v černé srázy. Nahoře na skále je vystavěna Zahrada sirén.

Nomean přeběhla travnatý pás klusem. Pět mil je sice pět mil, ale Nomean měla dobrou kondici. Čas od času se ohlédla, ale viděla jen nízkou pobořenou hradbu, balvany, kozy, gobliňata. Z průlomů se nevynořili žádní půlorčí vojáci. Pak už se dostala tak daleko, že jí hradba splynula v jedinou temnou šmouhu. Teď už ji nemohli dosáhnout.

Nezpomalovala, udržovala vytrvalý vlčí klus. Doběhla ke skalní stěně, vystoupala po prastarém vydroleném schodišti až nahoru, kde se tyčila zeď, obkružující Zahradu sirén. Vylezla na zeď, šlo to snadno, protože do prastarého zdiva tu byly vysekány stupy a úchyty. Shora ze zdi uviděla vnitřek Zahrady: prázdný, přehledný, s temnými kmeny stromů a svítivě bílými plochami soch a svatostánků.

Zahrada sirén – to je prastarý kultovní areál starých pterrů. Zeď, kterou je Zahrada obehnána, je robustní, ale vysoká nanejvýš deset stop. Nikdy neměla sloužit jako hradba, pouze vymezovala posvátné území.

Temný mág vytvořil sirény před sedmdesáti roky. Když je vypustil do Zahrady, nemohly nikam utéct. Zeď je udržela uvnitř.

Zahradu sirén porůstají deštníkové stromy s hladkými kmeny a doširoka rozevřenými, hustě zalistěnými korunami. Stín deštníkových stromů upírá světlo všemu, co by chtělo vyklíčit dole. Prostřednictvím deštníkových stromů si dávní pterrové zajistili, že jejich bílé sochy, oltáře a svatostánky nezarostou křovím. Vnitřek Zahrady proto vypadá jako sloupová síň s mohutnými kmeny stromů a klenbou z větví. Na zemi neroste tráva, leží tu jen tlustá vrstva starého listí.

Běda každému, kdo by sem vstoupil. Nemá se kam schovat, a sirény, pokud ho navětrí, ho nakonec uštvou.

Nomean měla vysoko ve větvích svou *veverčí stezku*. Jindy, když byla v plné síle, utíkala po klenbách polozřícených svatostáneků a přebíhala po kymácejících se visutých lávkách. Od hradby až k Lohenriettině věži se dostala, aniž by musela došlápnout na zem. *Veverčí stezka* byla dlouhá necelé čtyři míle a Nomean ji s pomocí zapůjčené harpyje budovala celé loňské léto. Snažila se tehdy, aby byla *veverčí stezka* zábavná. Nechala si na ní plno míst, která přeskakovala, nebo přes která se přehupovala na lanech. Copak mohla tušit, že přijde dnešní den, kdy na sebe navěsí všechnu tu těžkou výstroj a výzbroj?

Dneska se na nějaké skákání necítila. Stále ještě byla přiotrávená výpary z nepovedeného *jasnovidného kouzla*. Když měla přeskočit první průrvu, prostě to vzdala. Opatrně sklouzala z nakloněné sochy, dál už šla pěšky.

Neměla strach ze sirén. Věděla, že už tu nejsou. Neslyšela jejich zpěv, necítila jejich kyselý pach. Někdo jim otevřel cestu ven. Proč by tady zůstávaly?

Našlapovala na pružný podklad ze spadaneho listí. Srdce jí bušilo a v nitru se jí střídal strach a vztek. Strach z toho, že ji půlorkové polapí a budou jí dělat všechny ty hnusné a bolestivé věci. Vztek na Thompsona. Kvůli Thompsonovi zůstávala v Hengerone, protože jediné ze svého domu mohla řídit špiclovskou síť. Vlastnila však i dům v Likariu, daleko od půlorků, daleko od nebezpečí. Možná by se tam měla vydat.

Nebýt Thompsona, byla by se usídlila v Lohenriettině věži. Kdyby tam byla včera, když přišli nepřátelé, bojovala by. Takhle se jen přiotrávila a celou noc prospala.

Co se stalo Dannymu? Zabili ho?

Když si však vzpomněla na Dannyho, vztek rázem ustoupil. Milovala chlapce, jako by to byl její vlastní syn.

V hloubi duše sice věděla, že Daniel je pro ni jen náhražka, protože ve svém věku by měla mít vlastní děti, to však její obavy neuemenšovalo.

Kéž se Dannymu nic nestalo, opakovala si polohlasem. V duchu vzývala všechna orčí božstva, na která si jen dokázala vzpomenout.

Kéž se Dannymu nic nestalo.

Udýchaná a vystrašená se dostala na dohled Lohenriettiny věže. Robustní kamenná stavba se zdvíhala až nad koruny deštníkových stromů. Dostala jméno po Lohenriettě, která v ní byla nějaký čas vězněna.

Za věží se mezi kmeny stromů objevila temná linie hradby. Tím směrem se nacházela jediná brána do Zahrady.

Jak se Nomean blížila k věži i k bráně, viděla, že je zle. Lano, které původně spojovalo Lohenriettinu věž se sousední věžičkou, někdo přeřízl. Nemohla se tedy dostat do věže obvyklou cestou.

Brána byla od věže dost vzdálená, ale Nomean rozeznala, že vrata jsou pootevřená. Mezi křídly se rozevírala temná škvíra. Tudy se sirény dostaly ven. Ty, které prošly bránou, oznámily útěk pomocí pachových signálů. Výrony kyselého zápachu zachytily jejich družky a poslaly zprávu dál. Zároveň spěchaly za potravou. Byly hladové, během léta vyžraly Zahradu do mrtě. Nezůstal tu žádný hmyz, žádní ptáci, žádní zajíci nebo králíci, žádní červi nebo žížaly. Teď se před nimi otevřel Orcigard jako prostřený stůl. V Zahradě už nejspíš nezůstala žádná.

Nomean se opřela o kmen nejbližšího deštníkového stromu. Tělem jí projížděly záchvěvy strachu. Ona, Nomean, si pohrávala se smrtelně nebezpečnými tvory. Každý rozumný člověk by je už dávno vyhubil. Věděla, jak to bude pokračovat. Na jaře, po procitnutí ze zimního spánku, se sirény začnou pářit. Nakladou stovky lesklých vajíček. Jejich počet se mnohonásobí.

Za několik generací začnou degenerovat, tak to alespoň tvrdil Učitel. Ztratí dary Temného mága: jedová žihadla, exoskelety. Výrazně se zmenší. Znovu se z nich stanou tlustí červi, takoví, jaké si před stoletím přinesl Mág do své laboratoře. Jenže až se to stane, bude už pozdě. Orcigard se mezitím stane mrtvou zemí. Sirény vyhubí všechno.

Doklopýtala k patě Lohenriettiny věže. Po vnějším plášti se zdvíhalo otevřené schodiště. Vystoupala po něm do patra, opírala se přitom o zeď, jako by oslepla. Schodiště bylo úzké a bez zábradlí. Při tom, jak se celá třásla, mohla snadno přepadnout dolů.

Bytelná vrátka, obitá kovovými pásy, byla zevnitř zavřená na závoru. Nomean na ně zabušila. Nestalo se nic. Bylo jí jasné, jakým způsobem vnikli vetřelci do věže: po zásobovacím laně, nataženém od brány až k oknu v nejhořejším patře věže. Nomean netušila, jak se jim podařilo překonat důmyslná bezpečnostní opatření, ale stalo se.

Zpátky se dostali stejnou cestou. Sjeli na hradbu vozíkem, zavěšeným na zásobovacím laně. Vozík se dosud opíral o plošinku vedle brány.

Opatrně sestoupila dolů, dověkla se k bráně. Tam uviděla, jakým způsobem vetřelci vylomili vrata: *vypůjčili* si Učitelovu čtyřnásobnou kladku. Nomean by si nikdy nebyla pomyslela, že čtyři spojená kolečka budou mít takovouhle sílu. Pomocí kladky odstranili těžké kvádry, tarasící bránu, a nakonec vyvrátili i jedno křídlo.

Nomeanin strach se proměnil ve vztek. Nepřátelé prostě jen využili zařízení, které pro ně připravil Učitel: lanovou dráhu, zavěšený vozík, kladku. Kdyby jim to nenabídl takřka na stříbrném podnose, nedokázali by nic. Věž, obklopená sirénami, by zůstala nedobytná.

Zazdalo se jí, že cítí kyselý pach nějaké opožděné sirény. Urychleně se vyšplhala nahoru na zeď, vedle brány se k tomu účelu nacházely kapsy, vysekané do kamenného

zdiva. V těchto místech nebyla vystavěna jednoduchá zeď, ale regulérní hradba. Nahoře měla dokonce i předprsně, mezi kterými vedl zahluubený chodník.

Když se Nomean přehoupla přes předprseň a rozhlédla se, zahlédla v uličce kapky krve. Drobné, zaschlé, temně hnědé. Ale byla to krev. Nomean strávila dost času se svým otcem, který pořád někoho pitval a kuchal. Poznává přece zaschlou krev, no ne?

Řádka rozstříknutých, temně hnědých kapek se táhla dál a dál. Někdo tudy odešel. Nomean bylo jasné, co se stalo: nepřátelé vylomili bránu, ale nemohli slézt dolů, protože tam už se hemžily sirény. Vydali se po hradbě až na severovýchodní roh. Nejspíš měli povědomí o tom, že se tam nachází místo zvané Rozcestí, ze kterého se mohou vydat jak do Citadely, tak do Bezejmenného města. Naplánovali si to dobře. Avšak nepočítali s tím, že se po jejich stopách pustí rozběsněná Nomean.

Nepřičetná vzteky se rozběhla uličkou mezi předprsněmi. Věděla, že *ti parchanti* mají pořádný náskok a že je nejspíš nedostihne, ale hýčkala si svůj *vztek*. Vztek byl mnohem lepší než ochromující strach.

Utíkala. Míli za branou zmizely předprsně a hradba se podobala zase už jen robustní zdi. V pravidelných intervalech se o ni opírala vnitřní schodiště, a což bylo zvláštní, i schodiště vnější. To bylo důkazem, že zeď nikdy neměla obranný účel. Staří pterrové si jejím prostřednictvím pouze vyznačili kultovní areál.

Utíkala. Od brány až k Rozcestí to měla nějakých šest mil. Po levé straně, mezi kmeny deštníkových stromů, *svítily* bělostné sochy, obětní kameny i zdi letohrádků. Napravo, pod hradbou, se terén prohloubil a kalně se tam zaleskla hladina rozsáhlého bažinatého jezera. Odkudsi sem zazníval zvuk *lokalí*. Skřetí signální buben znovu a znovu opakoval výstražný virbl. Zaslechla i troubení rohu.

Roh? Co to znamená? Jsou tam nějací lidé, nebo snad elfové?

Byli to snad elfové, kdo napadl Lohenriettinu věž?

Utíkala. Dostala se do zvláštního transu. Hladová a unavená, vztekla i vystrašená. Rozcestí bylo najednou tady.

Napravo, z vnější strany, byla hradba zavezená sutí. Vznikl tady povlovný svah, který o míli dál přecházel do Borového pásu. O osamělou břízu, vyrůstající na svahu kousek od hradby, se vsedě opírala člověčí žena.

Lidská žena? Tady, tak blízko Hengerone?

Lidská žena tam nebyla sama. V mokré trávě ležel nznak muž a ona držela jeho hlavu v klíně.

Dva člověci v pustinách? Co tady pohledávají? Jistě zodpovídají za útok na věž! Co udělali s Dannym?

Nomean klopýtla. Mimoděk zpomalila, protože si všimla dvou podivností. Za prvé: žena byla těhotná. Podle vzdutého břicha mohla klidně porodit i v několika příštích dnech. Za druhé: muž byl těžce raněný. Z prsou mu trčel konec šipky s barevným opeřením.

Doklopýtala k nim. „Kde je Danny?“ zachraptěla.

„Je v támhletem lese,“ zasípal muž. Z úst se mu vyřinul pramínek krve.

„Utekl Backerovi, neměj strach,“ dodal a znělo to docela vesele.

„Mlč, Rolfe, nevysiluj se,“ hlesla těhotná žena. Měla silnou auru, tak výraznou, že ji vnímala i Nomean, která v těchhle věcech nebyla nijak dobrá.

„Backer? To byl Joselin Backer, kdo se vloupal do věže?“ zeptala se Nomean. Zнала jméno, nikoliv však Backera samotného. Jméno pocházelo z Thompsonova seznamu. Okamžitě se jí vybavily podrobnosti, poznámky napsané drobným Thompsonovým písmem. „Backer? Kuchařův syn? Jak se dostal až sem? Jak to dokázal?“

„Měl s sebou panenskou bojovnici jménem Daer,“ řekla

žena. „Když už Daer nepotřeboval, poslal ji sirénám... Daer je mrtvá...“

Těhotná žena měla hezký hubený obličej a dlouhé světlé vlasy, spletené do dvou volných copů. Byla oblečená do jelenicové haleny a obutá do mucklutin vysokých až ke kolenům. Tvář měla zšedlou únavou, mluvila zmateně, ale dávala si pozor, aby vyslovovala zřetelně.

„Daniel a Justýnka utekli do lesa,“ vysvětlila. „Rolf se Backerovi postavil, zdržel ho. Backer ho střelil šipkou. Děti stačily utéct. Schovaly se v mlze.“

„Děti? Jaké děti? O kom to mluvíš?“ znejistěla Nomean. Pokusila se vzkřísit starý dobrý vztek: „Jak vypadá ten Backer? Najdu ho a uříznu mu hlavu! Do hajzlu! Zabiju každého pitomého člověka, kterýho potkám!“

Noví přátelé

Rozběhla se dolů po svahu. Kamenitá pláň klesala, pak začínaly stromy. Rostl tam borový les. Nízký a protáhlý hřeben, zalesněný borovicemi, spojující Zahradu sirén s Bezejmenným městem, měl jméno právě podle stromů: Borový pás.

Než doběhla k lesu, několikrát se ohlédla. Kdo jsou ti dva? Proč pomohli Dannymu? Jaký z toho měli prospěch? Nebo lžou?

Už byla mezi stromy. Borovice voněly pryskyřicí, pod nimi vyrůstalo borůvčí. Rozhlédla se. Les byl zdánlivě přehledný a táhl se do daleka.

„Danny?“ zajčela. „Danny! Danny, do prdele!“

Všimla si pohybu. Mezi hnědými kmeny borovic se blížil černý stín. Pes.

Štíhlý elfský ohař.

Nedokázala se vzchopit k obraně. Jenom se dívala na psa, který ladně přeskakoval trsy borůvčí. Ani si to

neuvědomila, a už byl u ní. Kdyby byl chtěl, mohl ji povalit a rozervat jí hrdlo.

Ale on nechtěl.

Zastavil se před Nomean. Upřeně se jí zadíval do očí. Dvakrát štěkl. Pak se otočil a odskákal zpátky do lesa.

Elfští ohaři dokážou telepaticky *hovořit* se svými pány. Nomean měla jen kapičku elfské krve, stejně však pochopila, co jí sděluje. Ze srdce jí spadl obrovský kámen.

Dívala se, dokud pes nezmizel mezi stromy. Úlevný pocit ji připravil o sílu. Přála si mít zpátky svůj drahocenný vztek, ten však zmizel. Zůstala jen tupá bolest hlavy.

Uvědomila si, jak je unavená. Opřela se o kmen borovice, odzátkovala čutoru a zhluboka se napila. Zašátrala v brašně, hledala něco k jídlu. Gobliní služka jí připravila samé výživné věci: sušené maso, ječné placky, kandovaný med. Všechno to bylo tuhé a k neukousání.

Obrátila se, krok za krokem stoupala zpátky do sva-hu. Plahočila se řídkou trávou. Vracela se k neznámým lidem.

Když k nim došla, žena se zeptala: „Kde jsou děti?“

„Mají je elfové... Děti jsou teď u elfů. Poslali za mnou psa, ten mi to *pověděl*...“

„Ah, elfové,“ přikývla žena. Zřejmě se tím všechno vysvětlovalo.

„Já se jmenuju Margaretta,“ dodala, jako by to mělo nějaký význam.

„Já jsem Nomean.“

„Já vím. Rolf mi to řekl.“

Nomean se zadívala na muže. Byl docela hezký, asi třicetiletý. Měl delší tmavé vlasy, bledý bezvousý obličej a na něm temné šmouhy. Nejspíš si tváře otíral zakrvácenýma rukama. Byl oblečený do kalhot z pevného plátna a do kožené kazajky, podbíjené kovovými pásky, jaké se v Pohraničí říká *brigantina*. Proti šipce ze samostřílu mu

brigantina nepomohla. Dýchal mělce, v koutku úst mu zasychala krev.

Zdál se jí povědomý. Pak ho poznala.

„Já tě znám,“ vyhrkla. „Ty jsi ten *člověk*, co pracoval pro Grunforse! Vždycky jsi mě hlasitě zdravil. Křenil ses, vnucoval ses... obtěžoval jsi mě!“

Rolf se zakuckal vlastní krví: „Já myslím, že s obtěžováním je konec... už to neudělám... slibuju.“

Přemýšlela. Věděla, že by se měla vydat do bažin a najít Dannyho. Bažiny jsou teď bezpečné, alespoň co se týče skretů. Bubny *lokalí* vytrvale vyzývají klid zbraní. Chtěla však zjistit, co se stalo s Učitelem. Nepřátelé ho nejspíš zabili... Potřebovala si s Učitelem promluvit – ať s živým, nebo s mrtvým.

„Jsem léčitelka,“ ozvala se Margaretta. „Dokázala bych Rolfa zachránit. Jenže jsem unavená. Nedokážu vyndat tu šipku.“

Do této chvíle byli Nomean lhostejní. Dva *člověci* v pusťinách? Ať se o sebe postarají sami. Nic jim nedlužila. Pak z náhlého popudu vyslovila větu, která převrátila celý její život naruby: „Pomůžu vám.“

„Jsem léčitelka...“ zopakovala tiše Margaretta.

„Nejsem hluchá,“ odsekla Nomean. „Nepotřebuju léčitelku. Mám s sebou dryjáky, který oživí i mrtvýho...“

Pustila se do práce. Odstrojovala se z řemení, odepínala brašničky a zbraně. Rozepnula lékárenskou brašnu. Na pruh jelenice položila pazourkový skalpel, který před lety ukradla otcí. Pazourek je skvělý – neztrácí ostří, nerezaví. Vedle skalpelu si připravila fióly s medikamenty. Svorky z rybích kostiček. Nakonec kostěnou jehlu s navlečenou režnou nití.

„Někde máme kotlík... Nemám převařit vodu?“ nabídla se Margaretta.

„Chceš se snad umýt? Nebo umýt jeho? To by nebylo

špatný, smrdí jako tchoř... Hele, musím mu sundat brigantinu. Radši jdi dál, bude sebou házet. Mohl by tě praštit do břicha, a to bys nechtěla. Když seš tak hr, dej se do vaření. Ohřej vodu, rozpustíme v ní med. Najdeš ho tady v tý brašně...“

Margaretta poslechla. Vyvlékla se zpod Rolfovy hlavy, kterou pak opatrně uložila na zem. Z batohu, pohozeného o kus dál, vytáhla očázený kotlík. Sbírala březové klacíky.

Nomean si prohlížela šipku, trčící z Rolfových prsou.

„Nemám nikoho, aby tě přidržel,“ vysvětlila mu. „Musíš se přemoct. Jestli sebou budeš házet, umřeš. Je to na tobě.“

„Jo, bez obav. Hlavně se do toho pusť,“ hlesl Rolf. Z úst mu vytekl další pramínek krve.

Chytila šipku levičkou, do pravice popadla ostře nabroušený zálesácký nůž. Podařilo se jí přeříznout dřík jediným pohybem. Rolf se zamíтал, ale už bylo hotovo.

Opeření bylo pryč. Nomean se mohla pustit do svlékání probíjené vesty. Rolfova brigantina se zapínala na bocích, přetahovala se přes hlavu. Nomean rozejpala přezky. Zvedla přední díl, vyvlékla ho z pahýlu šipky. Tím odkryla košili, zatvrdlou koláčem zaschlé krve. Nechtělo se jí Rolfa svlékat úplně, otvor pro hlavu byl příliš úzký. Prostě mu položila přednici brigantiny přes obličej.

Rozřezala košili a odkryla Rolfovu hrud'. Šipka vnikla do těla pod levou prsní bradavkou. Nejenže probodla plíce, nejspíš i škrtila o srdce.

„Teď se pořádně nadechni,“ přikázala Rolfovi. „Nadechni se co nejvíc. Pak zadrž dech.“

Snažil se ze všech sil. Se sípavým zvukem do sebe natahoval vzduch.

Odzátkovala fióly s tekutinami. Uchopila do pravice skalpel. „Teď dej pozor. Rozříznu tě a vytáhnu hrot.“

„Huhhhh...“ ozvalo se zpod přednice brigantiny.

Ještě na něco si vzpomněla: „Jsi vyčůranej?... Hm, asi už to necháme být. Ted!“

Zajela pazourkovým ostrím mezi Rolfova žebra. Rána se rozchlípla, žlutě se zaleskla blána, obalující plíce.

Tlačila pazourkové ostrí hlouběji. Protrhla blánu a odkryla pórovitou hmotu plic, ze které, jak Rolf prudce vydechl, vyrazily desítky bublinek. Rolf kýchl. Brigantina se mu svezla z tváře. Z úst i z nosu mu vylétly krvavé hleny a postříkaly Nomeaninu tvář.

Udeřila ho dlaní do prsní kosti: „Lež!“

Vyrážel kvílivé zvuky, dusil se. Z posledních sil se snažil odplazit, naznak se odstrkoval nohama.

Znehybnila ho *ledovou dýkou*, tak slabou, jakou jen dokázala. Vlastně to měla udělat hned. Proč ji to jen nena-padlo?

Vrazila levici mezi žebra, rozevírala škvíru co nejvíc. Páčila šipku. Pórovitá plíce se smrskla do těsné hroudy, velké jako pěst.

Zapáchala jednou, dvakrát. Hrot byl najednou venku.

Na zpětných háčcích ulpěly houbovitě kousky plic.

Z čela jí stékal pot, páčil ji do očí. Nešlo to tak dobře, jak by si přála. Rolf, ztuhlý, znehybněný kouzlem, dokázal jen mátožně pohybovat nohama. Nemohl dýchat.

Margaretta klečela vedle něj, držela ho za ruku. Dodávala mu *sílu*. Kdyby to neudělala, byl by už nejspíš zemřel.

Nomean, levici stále vraženou mezi žebry, lila do rány obsah lahviček. Nejdřív hojivý roztok. Potom regenerační roztok. A nakonec to nejvzácnější. Speciální lektvar.

Zázračný lék, neuvěřitelně silný a tak vzácný, že ani nemá jméno. Lektvar věčného života, který zajistí, že tělo přestane stárnout. Poslední z těch, které vyrobil její otec.

Nikdo už takový nepřipraví.

Původně jí ani nepřišlo na mysl, že by lektvar vyplýtvala

na nějakého pitomého *člověčího* žoldáka. A přesto, v náhlém popudu, ho vylila do díry mezi žebry.

Rolf se dusil.

Popadla okraje rozříznuté kůže, přitáhla je k sobě a spojila svorkami. Sáhla po nádobce se žlutou masťou. Naplácala masť v tlusté vrstvě, vmačkala ji dovnitř. Žlutá hmota ucpala díru, a to se projevilo vzápětí: Rolf se nadechl.

Poulil oči, prskal krev, ale dýchal.

Chopila se jehly s nití. Sešívala Rolfa rychlými stehy, jehlu zabodávala skrz masť hluboko do masa. Po celou tu dobu se z Rolfova hrdla draly přiškrcené zvuky. Znělo to jako chroptění umírajícího zvířete.

Skončila se zašíváním. Ukousla nit těsně u Rolfova hrudníku, přitom si lízla krve. Měla nasládlou a zároveň slanou chuť, snad to bylo tím, že se smíchala s potem.

Popadla připravenou náplast: široký pruh lýka, namazaný lepkavou hmotou. Připlácla náplast na ránu. Předloktím si otřela pot, ruce měla až po zápěstí zakrvácené.

Mimoděk se zadívala na temnou skvrnu, rozšiřující se v rozkroku Rolfových kalhot: „Že jsem se vůbec ptala...“

„Trápila jsi ho zbytečně,“ hlesla Margaretta. „Už ho nedokážu udržovat. Umře...“

„Za chvíli se to zlepší,“ vysvětlila jí Nomean. Zarážela zátky do prázdných lahviček, ruce se jí trásly. Z obočí jí visel Rolfův krvavý hlen.

„Máš oheň? Bude mít hroznou žízeň...“

Přiložila ruku k hromádce březových větví a vyvolala docela malé kouzlo. Dřevo vzplanulo.

Postavila kotlík na dvě nejsilnější větve, nalila do něj vodu z čutory a naházela kostky medu.

„Co bylo v těch lahvičkách?“ zeptala se léčitelka.

„Ani se neptej... V téhle byl speciální lektvar... Mým otcem byl Alarich Touraine, jestli to nevíš. Temný mág.“

Než umíchal tenhle lektvar, zkoumal životní procesy nejrůznějších tvorů. Zvířat, orků, lidí, elfů. Rozřezával je zaživa... nakonec získal, co chtěl. Desítky bytostí zemřely, ale teď to snad zachrání tvému manželovi život.“

„Není můj manžel,“ vyhrkla léčitelka. „Jenom přítel...“

„Je otcem tvého dítěte?“

„Ne... můj manžel zemřel na začátku jara...“

Rolf sebou zahýbal, znehybňující kouzlo sláblo. Zasténal. Nomean sebrala z ohniště kotlík, podložila Rolfovi hlavu, přiložila mu okraj ke rtům. Hltavě pil.

Pak se důkladně napila sama. Voda byla vlažná a sladká jen trochu. Kousky medu zůstávaly přilepené na dně.

Zbytek oslazené vody podala léčitelce: „Dopij to. Další vodu už nemám. Musíme ho zvednout a dopravit do věže. Tam je všechno: voda, jídlo, bezpečí.“

Znovu si navlékla řemení, ovésila se brašnami i zbraněmi. Postavila se nad Rolfa: „Tak půjdeme, človíčku.“

Shýbla se, popadla ho v pase a vytáhla na nohy. Byla mnohem silnější, než vypadala.

Rolf se zapotácel, ale zůstal stát. Přehodila si jeho ruku kolem krku, což šlo snadno, protože byla o hlavu nižší.

„Tak jdeme, jedna noha, druhá noha. Margaretto, odcházíme.“

Vystoupali na chodník, vedoucí po horní hraně zdi. Po něm se vlekli zpátky k bráně. Těch šest mil, které museli překonat, se zdálo nekonečných. Rolf se držel statečně, dělal, co mohl, ale Nomean pod jeho váhou podklesávaly nohy.

Přemýšlela, jak se dostanou do věže. Branka je zavřená, zatarasená zevnitř. Bude mít dost sil, aby vyšplhala po zásobovacím laně a zvedla závoru?

Slunce se naklánělo k západu, rychle se ochlazovalo. Podzimní den byl krátký. Ploužili se dál. Rolfa rozpalovala horečka, hřál jako kámen vytažený z ohniště. Alarich

Touraine říkával, že *horečka je dobrá, tělo si pomáhá samo*. Nomean věděla, že až se Rolf pořádně napije, zlepší se to.

Konečně zahlédli Lohenriettinu věž, šedý válec za řídkým plotem z deštníkových stromů. V tuto chvíli od ní byli vzdáleni něco přes půl míle.

„Sejdeme dolů po schodech,“ ukázala Nomean ke schodišti, přimknutému k vnitřní stěně hradby. „Slezeme tady. U brány by se nám to po těch stupadlech nepovedlo.“

„Sirény,“ zasípěl Rolf.

„Sirény jsou pryč, utekly do bažin,“ uklidňovala ho.

Sestupovala po schodech první. Rolf se na ni navažil a ztěžknul ještě víc. Margaretta měla dost potíží se svým obrovským břichem. Schodiště bylo bez zábradlí. Měli namále, skoro přepadli dolů, ale nakonec přece jen sestoupili bez úrazu.

Závěje spadaného listí se utápěly ve stínech. Bílé sochy v šeru svítily, jako by je nasvěcovalo nějaké kouzlo.

„To nejhorší máme za sebou,“ povzbuzovala je Nomean.

Čím to, že se s nimi tak rychle szila? Učitel jí to jednou vysvětlil. *Když někomu pomůžeš, budeš ho mít ráda. Pokud někomu ukřivdíš, začneš ho nenávidět. Takhle to je a nepátrej po tom proč.*

Dobře. Vyoperovala Rolfovi šipku, vylila mu do rány ten nejdražší a nejúčinnější lektvar, jaký kdy existoval. Teď ho vleče už šestou míli takřka na zádech. To je důvod, aby si ho přímo *zamilovala*. Otlemeného žoldáka, který na ni v minulosti pokřikoval nejrůznější lichotky a chlípně se na ni šklebil.

Zdaleka však neměli vyhráno.

„Sirény!“ vyhrkla Margaretta. „Jsou tady!“

Ve vzduchu náhle visel kyselý zápach. Přicházel támhle odtud. A ještě támhle... jedna, dvě...

Teď se ozývá i zpěv.

Nomean opřela Rolfa o strom: „Zůstaň tady! Nikam nechod!“

Sevřela svou malou hromovou hůl. Tu, která patřila *Mořským lidem* a kterou ukradl Vykotlaný zub. Bystrýma očima propátrává stíny. Pomaličku, kousek po kousku, otáčí hlavou. Po tváři jí stéká pot.

Támhle! Sotva patnáct kroků!

Stvůra natřásá rádoby ženský trup. Vyluzuje tóny, které každému muži zmámí smysly.

Hromová hůl Mořských lidí se nabíjí černým prachem a olověnou koulí. Odpaluje se doutnákem, Nomean však stačí prst. Jakýpak doutnák, když ovládá ohnivá kouzla.

Příkládá k otvoru ukazovák. Vyvolává jiskru.

Prááásk!

Z ústí hromové hole vyráží zášleh plamene, za ním se valí hustý dým. Večerní ticho je rozerváno na kousky.

Olověná koule naráží do exoskeletu a prolamuje ho dovnitř. Odráží se od zadní části krunýře, rotuje vnitřkem rozměklého těla.

Tahle siréna už to nerozchodí, nebo spíš nerozplazí!

Nomean, ohlušená výbuchem, vnímá Margaretin křik. Rolf objímá kmen deštníkového stromu, Margareta se k němu přimyká, jako by ji snad mohl ochránit. Ječí z plna hrdla. Druhá siréna je sotva pět kroků od nich.

Nomean napřahuje ruku, od prstů se jí odděluje ohnivá koule.

Huuuůůššš!

Ohnivá koule se zahryzla do spodní, červí části těla. Zvuk se mění na šššccsss! Zní to, jako by se něco škvířilo na pánvi. Od sirény se valí puch spáleniny. A také kysele *výkřiky*. Sirény jsou němé, dorozumívají se pachem, a tahle, soudě podle intenzity, přímo *ječí* bolesti.

Nomean je skokem u Rolfa, podpírá ho, vleče ke věži: „Už jen pár kroků! To dokážeš!“

Margaretta však vidí, v čem je problém: „Dveře jsou zavřené! Nedostaneme se dovnitř!“

Ze dvou či tří stran přilétají pachové výzvy. Sirény tu nebyly pouze dvě. Je jich tu víc – a smečka teď obkličuje kořist.

Mají jedinou možnost: vylézt na schody, přilepené k Lohenriettině věži. I když jsou vrátka zavřená, ve výšce patnácti stop budou v bezpečí. Ale co když je sirény oblehnutou? Co až dojde Nomean černý prach i kouzelná síla? Zůstanou sedět na schodech v mrazivé noci, bez vody a bez ohně...

„Vyrázím dveře ohnivou koulí,“ vřeští Nomean. „Uhněte!“

Sama si není jistá, jestli bude mít sílu ještě na jednu ohnivou kouli. A náhle...

Vrátka se otevírají.

Stojí v nich prapodivná postava. Dlouhé vlasy a vousy má plné skvrn. Tkanou košili, své jediné oblečení, má rozervanou od levého ramene až k boku. Kymácí se ze strany na stranu.

„To je ten starý muž! Backer ho zabil!“ vříská Margaretta. „Tys ho oživila na dálku? Přikázalas mu, aby nám otevřel? Nebo ho oživil Backer a nechal ho tady?“

Margaretta už je ochotná uvěřit všemu. Že by se Backer, ten zvědavý, příčinlivý parchant, naučil oživovat mrtvolu?

„Není mrtvý,“ vysvětluje jí Nomean.

Vychrtlý stařec se kymácí, obnažený bok má pokrytý škraloupem zaschlé krve. V ruce drží šipku ze samostřílu, přesně takovou, jakou vytáhla Nomean z Rolfa. Je jasné, co se stalo. Stařec si vyrval šipku z těla.

„Je úplně studený,“ vzlyká Margaretta. Dokáže číst auru, umí poznat teplotu i na tuhle vzdálenost. „Je mrtvý! Já tam nepůjdu...“

„Do hajzlu!“ ječí Nomean. „Ze všech stran se k nám hrnou sirény! Polez!“

Podivný stařec se kymácí ze strany na stranu. Mlčí.

„Nemůžeme dovnitř,“ chrčí Margaretta. „On *obživl*...“

Strach ze sirén je však silnější. Léčitelka stoupá po schodech, před sebou jako štít postrkuje Rolfa.

Nomean stojí před starcem: „Já jsem Nomean! Vzpomeň si, Mrzoute! Nomean! Tourainova dcera!“

Stařec se kývá sem a tam. Mlčí.

„Víš, kdo jsem? Víš, kdo jsi *ty*? Vzpomínáš si?“

Rty, ukryté v houštině zcuchaných vousů, se konečně pohnuly: „Kde je chlapec?“

„Mají ho elfové! Je naživu! Mají ho ti pitomí dlouhoušáci! Tak nás pusť dovnitř!“

Stařec couvá, uvolňuje dveře.

Vtáhli Rolfa do věže. Léčitelka se dotkla starcovy ruky: „Je úplně studený, věděla jsem to. Je mrtvý!“

„Už se konečně uklidni!“ křičí Nomean. „Je živý! Můj otec na něm zkoušel všechny možné lektvary a on je teď skoro nesmrtelný! Po každém zranění zregeneruje!“

Chytila starce do náruče, dýchala mu do špinavých vlasů: „Zvorali jsme to, Mrzoute, ale Danny je naživu... Zkazili jsme to... Danny utekl... ale žije!“

Odovědí je nezřetelné zamumlání: „Ty jsi Nomean. Já jsem Frank Ormond. Ty jsi Nomean. *Nezapomněl jsem*...“

Hengerone

*Stalo se to krátce před začátkem letopočtu Hraničních zemí. Průzkumný oddíl Šesté legie se prodral Orcigardem až k Hrázi. Onen průzkumný oddíl tvořily zhruba dvě stovky mužů a jejich rozkaz zněl: **dojít těmi zatracenými bažinami tak daleko na sever, kam až to půjde, a tam vybudovat opěrný bod.***

Na severovýchodním okraji Hráze našli prastaré opevnění. Připravili se k přezimování. Vyslali hlídku s hlášením, že rozkaz byl splněn a opěrný bod je zajištěn.

Hlídka na základnu Šesté legie nikdy nedorazila. Patrně byla pobita orky.

Následujícího jara přišel onen den, kdy byla Šestá legie rozpuštěna, vojákům byla přidělena půda a území bylo rozděleno do dvou částí, jen formálně podléhajících Říši. Tehdy vzniklo vévodství Barro a království Arkastie. Na průzkumný oddíl se zapomělo. Odepsali je. Řekli si, že ony dvě stovky vojáků padly za oběť bažinám a orkům. Průzkumníci však žili dál a plnili rozkaz – drželi opěrný bod, sídlo, které nazvali Hengerone. Bojovali s orčími klany. Orkové jsou krutí bojovníci, ale průzkumníci byli nelítostnější. Bojovali a vítězili. Potřebovali jídlo – brali si ho od poražených orků. Potřebovali nové bojovníky, ale chyběly jim ženy, které by jim je porodily. Tak si vojáci brali orčí samice a obcovali s nimi. Tím vznikla zvláštní smíšená rasa, nepodobná ani orkům, ani lidem.

Lidé a skřeti jsou si navzájem odporní, k jejich míšení dochází jen zřídka. Orkolidských kříženců je nesrovnatelně méně než půlelfů. Za celý svůj dlouhý život jsem čisté půlorky potkal snad jen dva nebo tři – a žádný z nich nevypadal jako bojovníci z Hengerone. Půlorkové z Hengerone jsou jiní.

*Pokud se spáří lidský muž se skřeticí, či snad skřet s lidskou ženou, bude se mládě podobat deformovanému člověku s našedlou pleťí, s podivnými, poněkud žabími rysy, možná i s přerostlými spodními špičáky. U půlorků z Hengerone je to jinak. Někteří se podobají spíše lidem, jiní zase spíše skřetům, **všichni** však mají bledou lidskou pokožku a v ní šedé ostrůvky hrubé skřetí kůže.*

*Samotní obyvatelé Hengerone o sobě nemluví jako o půlorcích, považují se za **poslední vojáky Šesté legie**. Na*

všechny ostatní – na lidi, skřety i na elfy – se dívají s pohrdáním. Pro nikoho nemají ani soucit, ani slitování.

Tvrký život se odrazil na jejich zvycích. Společenské zřízení v Hengerone bych nazval **válečnickou demokracií**. Vládnu zde rody prostřednictvím svých **starších**. Rodů, založených původními členy průzkumného oddílu, je v současné době osm. V minulosti jich bylo více, některé však ztratily vliv a rozpadly se na jednotlivé rodiny, jiné úplně zanikly. Avšak i bojovník z nevýznamné rodiny smí promluvit na shromáždění a je mu nasloucháno.

V Hengerone nejsou psané zákony, jen zvykové právo, které je uplatňováno podle okamžité nálady. Obecně není nic, co by nebylo možné vyřešit prostřednictvím **souboje**. Tyto souboje jsou značně ritualizovány, aby docházelo k co nejmenším ztrátám na bojové síle. V souboji prohrává ten, kdo se první dotkne země trupem nebo hlavou. Pokud někdo padne záměrně, je považován za zbabělce. Jestliže si však lehne až po druhém zranění, soudí se, že pro obhajobu své cti udělal dost.

Odvaha a bojová zdatnost jsou v Hengerone velmi ceněné, vždyť Hengerone už víc než sto padesát let žije z loupeží. Půlorkové okrádají skřety. Pořádají válečné výpravy na Hráz, kde stále přežívají ptákohlavci. Bojují s elfy z Izironku i s elfy od Kančího klu. Tu a tam skrytě útočí na lidské osady. Hengeronští bojovníci jsou od útlého věku vychováváni k naprosté tvrdosti. Neustále musejí projevovat odhodlanost, připravenost k boji, krutost k nepřátelům i k sobě samým. Je jim zapovězeno projevovat emoce – s výjimkou vzteku, zloby a pohrdání. Je zvláštní, že i přes tuto výchovu jsem se setkal s několika vstřícnými, přívětivými a přátelskými půlorky.

Tím, čeho si v Hengerone váží nejvíce, je **čest**. Čest musí být stále udržována, **opečovávána**, pomocí množství drobných, těžko pochopitelných rituálů. Ztráta cti je pro bojovníka horší než smrt a přináší pohanu celému rodu.

Nedostatek žen v prvních dvou generacích a skutečnost, že hrdí průzkumníci museli vzít zavděk opovrhovanými skřeticemi, se v Hengerone projevuje dodnes. Lidské ženy znamenají pro půlorky nejvzácnější majetek. Ještě cennější jsou elfky, ovšem těch je v Hengerone vždy jen nepatrné množství. Elfky, na rozdíl od lidských žen a skřetic, dokážou zemřít tak, že si to prostě přejí. Většina zajatých elfek raději volí smrt než živoření v hengeronském otroctví.

Hlad půlorků po lidských ženách je příslovečný. Téměř celé jedno století bojovaly Hraniční země s komandý lovců otrokyň. Hengerone, zbohatlé zlatem z pterrských chrámů, nasávalo další a další zástupy nešťastnic. Kolem roku 130, pod tlakem administrativy z Thonnieriky i z Barge, bylo v Hengerone postaveno loupení žen mimo zákon. V Arkastii i v Barro jsou sice stále unášeny ženy a dívky z farem, ale už v mnohem menší míře, než tomu bylo dříve.

Hengeronští válečníci mají ke svým manželkám a dcerám majetnický vztah. Hengeronská samice nemá duši, je jen nástrojem k uspokojení bojovníkových potřeb a k rození nových válečníků. Otcové prodávají dcery za peníze tomu, kdo nabídne nejvíc, a po prodeji se o ně už nezajímají. V Hengerone neexistuje vztah tchán–zeť. Takovéto pokrevní svazky tu nic neznamenají.

Hengeronské ženy jsou nadosmrti izolovány v domech jednotlivých rodů a je s nimi zacházeno s bezohlednou tvrdostí. Půlorkové od svých samic vyžadují poslušnost a dokážou si ji vynutit. Zároveň se však o svůj majetek dobře starají. Z panenských bojovnic jsou v pozdějším věku školeny léčitelky a porodní báby, takže se manželkám a dcerám dostává slušné lékařské péče.

Hengeronští řemeslníci se proslavili zejména výrobou pout, napínacích žebříků, bičů, rákosek, kroužků do nosů, uší i jiných částí těla. V Hengerone není pěstováno žádné umění s výjimkou proslulých rytin. Půlorčí „umělci“ ryjí

své zvrácené, ale skvěle provedené kresby do desek z mědi. Pomocí lisů je možné rytiny otiskovat na papír desetkrát, stokrát. Sešity vázaných, ručně kolorovaných mědirytin jsou v Thonnierice žádaným zbožím, jejich pouhé vlastnictví je však trestáno církví Zářícího.

*Co se týče náboženství: půlorkové vyznávají Dvanáctku Hromovládného Yra, což je pochopitelné, protože Hengerone vzniklo ještě před skutečným nástupem víry v Dvojedinou bytost. Půlorkové však svou víru pomíchali s orckým šamanismem i s krvavými rituály pterrů. Kromě toho vytvořili kult panenských bojovnic, což je jejich způsob **obětování panny**. Z unesených lidských dívek jsou vybírány ty nejmladší a nejpěknější. Dostane se jim tvrdého několikaletého výcviku. Dívky získají netečnost k bolesti, pružnost, vytrvalost, zručnost v boji se zbraní i beze zbraně. Pak, oblečeny do dráždivých přiléhavých obleků, mohou volně procházet ulicemi a nikdo se jich nesmí dotknout. Tento kult, obětování panenství tím, že je nikdo nesmí porušit, nám může připadat směšný, avšak půlorkové, které rozvášnění i ženská silueta nakreslená na zdi, jsou vystaveni těžké zkoušce.*

Nakonec se zmíním o samotném Hengerone jakožto městě.

Hengerone se nachází na ostrohu mezi Hrází a Zahradou sirén. Nejspíš je v dávných dobách vystavěli ptákohlavci, to však není jisté. Schodiště i vstupní otvory domů měly sloužit bytostem s menšími tělesnými proporcemi, než mají lidé. Hradby, průčelí domů a veřejná prostranství však postrádají obvyklé pterrské ozdoby.

Zlé jazyky tvrdí, že Hengerone se podobá rozpláclému třípatrovému dortu. Na samém vrcholku se tyčí osmiboká Citadela, dnes téměř opuštěná. Kdysi ji obýval rod založený velitelem průzkumného oddílu, ten však postupem času ztratil vliv. Dnes v Citadele přebývá jen pár staroušků.